

Sygn. akt VI U 382/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Roslan - Karasińska

Protokolant: Agnieszka Wojtyła

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy M. Ż.

przeciwko (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania M. Ż.

od decyzji (...)z dnia 3 kwietnia 2013 r. znak (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

VI U 382/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 stycznia 2013 roku, znak: (...), (...)w O. zaliczył M. Ż. do lekkiego stopnia niepełnosprawności. W uzasadnieniu swej decyzji wskazał, iż na podstawie analizy załączonej dokumentacji medycznej, a w szczególności karty informacyjnej leczenia szpitalnego z dnia 24 czerwca 2011 roku, wyników badań z dnia 1 sierpnia 2012 roku oraz badania przedmiotowego przeprowadzonego przez lekarza specjalistę psychiatrii, a także psychologa stwierdził, że odwołująca ma naruszoną sprawność organizmu, powodującą w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy. W związku z powyższym (...)w O. zaliczył wnioskodawczynię do lekkiego stopnia Niepełnosprawności (**orzeczenie (...) z dnia 30 stycznia 2013 roku – akta (...)**).

Od powyższej decyzji wniesione zostało odwołanie, które zostało rozpatrzone w drodze postępowania administracyjnego przez (...) w W., który decyzją z dnia 3 kwietnia 2013 roku, znak: (...) utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (...)z dnia 30 stycznia 2013 roku. W uzasadnieniu organ wskazał, iż orzeczenie (...) z dnia 30 stycznia 2013 roku wydane zostało zgodnie z ustalonym stanem faktycznym oraz dokumentacją medyczną (**orzeczenie (...) z dnia 3 kwietnia 2013 roku – akta (...)**).

W dniu 10 maja 2013 roku (data nadania przez operatora pocztowego) M. Ż. wniosła odwołanie od orzeczenia (...) z dnia 3 kwietnia 2013 roku, znak: (...). W uzasadnieniu odwołująca zarzuciła skarżonej decyzji, iż nie stwierdza ona faktycznego obniżenia sprawności jej organizmu przy wykonywaniu podstawowych czynności życia codziennego i jest dla niej krzywdząca (odwołanie – k. 1 – 2**).**

W odpowiedzi na odwołanie (...) wniósł o jego oddalenie, w uzasadnieniu wskazując, iż na podstawie wywiadu, dokumentacji lekarskiej i przeprowadzonego badania skład orzekający uznał, że odwołująca jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim na stałe. Schorzenia udokumentowane w toku postępowania nie dały podstaw do określenia niepełnosprawności w umiarkowanym stopniu (**odpowiedź na odwołanie – k. 5**).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W toku postępowania przed (...) stwierdzono u M. Ż. zespół psychorganiczny z zaburzeniami nastroju. Na podstawie wskazanych schorzeń przyznano odwołującej lekki stopień niepełnosprawności w drodze decyzji z dnia 3 kwietnia 2013 roku. Od powyższej decyzji pismem z dnia 10 maja 2013 roku (data na kopercie) M. Ż. odwołała się za pośrednictwem (...), który to przekazał sprawę zgodnie z właściwością do Sądu Rejonowego (**orzeczenie (...) z dnia 3 kwietnia 2014 roku – akta (...)**).

W celu określenia schorzeń, na które cierpi odwołująca się i ustalenia ich znaczenia dla orzeczenia wobec niej danego stopnia niepełnosprawności, Sąd postanowieniem z dnia 3 stycznia 2014 roku, dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii i traumatologii (**postanowienie z dnia 3 stycznia 2014 roku – k. 7**).

Z opinii biegłego ortopedy traumatologa K. K., sporządzonej w dniu 17 stycznia 2014 roku, wynika iż u odwołującej się stwierdzono chód lekko utykający na prawą kończynę dolną, skrócenie długości prawej kończyny dolnej 1 cm, blizny po operacji prawego stawu skokowo – goleniowego zagojone. Ponadto biegły z zakresu ortopedii stwierdził prawidłowe zakresy ruchomości stawów biodrowych, kolanowych i skokowo – goleniowych oraz kręgosłupa. W związku z powyższym odwołująca nie kwalifikuje się do wykonywania ciężkiej pracy fizycznej. Może natomiast wykonywać lżejsze prace fizyczne. Podsumowując swoją opinię biegły zgodził się z orzeczeniem (...) z dnia 3 kwietnia 2014 roku i wskazał, iż odwołująca się spełnia kryteria lekkiego stopnia niepełnosprawności (**opinia biegłego ortopedy i traumatologa – k. 15**).

W dniu 11 marca 2014 roku (data na kopercie) M. Ż. nie zgodziła się z opinią biegłego lekarza sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii z dnia 17 stycznia 2014 roku, wskazując, iż przedmiotowa opinia jest dla niej krzywdząca i niezgodna ze stanem jej zdrowia (**pismo z dnia 11 marca 2014 roku – k. 22 – 23**).

Na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2014 roku odwołująca się poparła swój wniosek o powołanie dowodu z opinii innego biegłego oraz o przyznanie wyższego stopnia niepełnosprawności (**protokół z rozprawy z dnia 14 kwietnia 2014 roku – k. 36**).

Na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2014 roku Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego lekarza specjalisty z zakresu psychiatrii celem ustalenia czy odwołująca się M. Ż. jest osobą niepełnosprawną, a jeżeli tak to do jakiego stopnia niepełnosprawności się zalicza oraz czy naruszenie sprawności organizmu jest trwale czy okresowe, na jaki czas i kiedy powstało (**protokół z rozprawy z dnia 14 kwietnia 2014 roku – k. 36 – 37**).

Z opinii biegłego psychiatry M. L. sporządzonej w dniu 15 maja 2014 roku wynika, iż u odwołującej się stwierdzono organiczne zaburzenia zachowania i osobowości. Nasilenie dolegliwości psychiatrycznych pozwala zaliczyć M. Ż. do lekkiego stopnia niepełnosprawności od 1987 roku na stałe (**opinia biegłej psychiatry – k. 45 – 46**).

Sąd oparł ustalenia stanu faktycznego na podstawie dokumentacji lekarskiej znajdującej się w aktach sądowych oraz na podstawie akt Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności, których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała. Sąd ustalając stan faktyczny oparł się również na opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty w zakresie ortopedii i traumatologii oraz psychiatrii. W ocenie Sądu opinie biegłych są wnikliwe, rzetelne, a dodatkowo zostały wydane po przeprowadzeniu badania odwołującej się i po wszechstronnej analizie zgromadzonej dokumentacji lekarskiej. Brak jest jednocześnie jakichkolwiek podstaw, by opiniom tym odmówić mocy dowodowej.

Sąd zważył co następuje:

Kwestie dotyczące prawidłowego ustalenia stopnia niepełnosprawności, co jest przedmiotem niniejszego postępowania, są uregulowane w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity – Dz. U. z 2011 roku, Nr 127, poz. 721, ze zm.). Zgodnie z art. 3 ust. 1 tej ustawy ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą. Są to stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany oraz lekki. Z kolei na podstawie regulacji art. 6 ust. 1 tej ustawy organami właściwymi do orzekania o niepełnosprawności są powiatowe zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności, stanowiące pierwszą instancję, oraz zespoły wojewódzkie jako druga instancja.

W przedmiotowej sprawie odwołująca się zaskarżyła decyzję (...), gdyż uważa, że powinien jej zostać przyznany umiarkowany stopień niepełnosprawności, zamiast orzeczonego stopnia lekkiego. Rozróżnienie pomiędzy owymi stopniami niepełnosprawności jest zawarte w art. 4 ust. 2 i 3 wspomnianej na początku rozważań ustawy. Zgodnie z art. 4 ust. 2 do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Z kolei do lekkiego stopnia niepełnosprawności (art. 4 ust. 3) zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Aby ustalić w przedmiotowej sprawie jaki faktycznie jest stan zdrowia odwołującej się oraz na tej podstawie zakwalifikować ją do odpowiedniego stopnia niepełnosprawności należało posłużyć się specjalną wiedzą medyczną. Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie wynika, iż wezwani do wydania opinii w sprawie biegli różnych specjalności, odnosząc się do schorzeń, na które cierpi odwołująca się wskazali jednoznacznie, iż jej stan zdrowia uzasadnia orzeczenie wobec niej jedynie lekkiego stopnia niepełnosprawności. Sąd w pełni podzielił przytoczone wyżej wnioski zawarte w opiniach, albowiem uznał je za rzetelne oraz sporządzone po przeprowadzeniu przedmiotowych badań i zapoznaniu się z aktami sprawy, jak i załączoną do nich dokumentacją medyczną.

Mając więc na uwadze treść opinii wydanych przez biegłych sądowych, oraz przeprowadzone wyżej rozważania Sąd uznał, że nie było podstaw do zaliczenia wnioskodawczynie do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Wydający w sprawie opinię biegli sądowi uznali orzeczenie (...) z dnia 3 kwietnia 2013 roku za prawidłowe w zakresie, w jakim wnioskodawczynie została zaliczona do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim na stałe.

Uwzględniając przytoczone rozważania należało, w ocenie Sądu, odwołanie M. Ż. oddalić.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł na podstawie art. 477 (14) § 1 KPC jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;
2. Doręczyć odpis wyroku z pisemnym uzasadnieniem odwołującej się wraz z pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia apelacji.

27/10/2014 r.